

Wat zou jij doen als je
80.000 euro zou vinden?

ELVIN POST

GEEN WEG TERUG

JEUGDTHRILLER

PROLOOG

EVA

Ik probeer mijn hoofdpijn te negeren.

Rustig blijven nadenken, prent ik mezelf in. Niet in paniek raken. Maar dat valt niet mee.

Waarom? vraag ik me voor de zoveelste keer af. Waarom heb ik niet naar mijn gevoel geluisterd? Waarom heb ik niet heel hard 'nee' geroepen? Nee, we doen dit niet. Geen sprake van.

De vraag stellen is hem beantwoorden.

Omdat ik daar te slap voor ben. Omdat ik altijd Fleur laat beslissen, waar het ook over gaat. Ik weet niet wie ik meer haat: Fleur om haar roekeloosheid of mezelf vanwege mijn gebrek aan karakter.

Ik lig op mijn bed en staar naar de barstjes in het plafond. Ze lijken op wegen. Kronkelige, smalle wegen, die soms ineens ophouden en dan weer verdergaan. Ik stel me voor dat ik daar ben, een nietig figuurtje op een lange, kronkelige weg. Verdwaald en zonder te weten hoe ik verder moet.

Misschien gebeurt er een wonder, denk ik. Misschien gebeurt er een wonder en loopt het allemaal níét slecht af.

Ik sluit mijn ogen en luister naar het gedempte gelach dat van beneden komt. Ik stel me mijn moeder, mijn vader en Lisa voor, samen op de bank, kijkend naar *Stranger Things*. In gedachten hoor ik mijn moeder zeggen: 'Weet je zeker dat Eva niet te moe is om nog weg te gaan? Als ze niet eens energie heeft om haar lievelingsserie te kijken...' En mijn vader, waarschijnlijk met zijn hoofd bij zijn werk: 'Maak je niet druk, schat. Ze heeft vakantie. En je weet maar nooit, misschien is er iets met die jongen die ze leuk vindt...'

Misschien moet ik het doen – mijn ouders in vertrouwen nemen. Misschien moet ik ze laten zien wat er achter in mijn sokkenla verstopt ligt.

Zouden ze boos worden?

Waarschijnlijk wel.

Zouden ze me kunnen helpen?

Ik betwijfel het. Mijn moeder begint al te gillen als ze een muis ziet en mijn vader is ook bepaald geen James Bond. En dan is er nog de tekst op het briefje... Wil ik alles op het spel zetten door mijn mond voorbij te praten?

Er trekt een koude rilling door mijn lichaam wanneer ik aan de man met het litteken denk. Ik zie zijn priemende ogen weer voor me, starend naar de leerlingen op het schoolplein zoals hyena's in de dierentuin vanuit hun kooi naar de bezoekers achter het hek loeren. Klaar om ze te verscheuren zodra ze de kans krijgen.

Het volgende beeld dat in me opkomt: Anna, met een kogelgat in haar voorhoofd op de grond in een mufte kamer, gevolgd door een flits van Fleur, Kim en ikzelf die met benzine worden overgoten op een stuk braakliggend terrein.

Fucking Fleur.

Ik kan haar wel schieten. Bij wijze van spreken dan, want zoiets echt doen... Daarvoor ben ik natuurlijk veel te laf. En nee, ik zou het ook niet willen. Ze is nu eenmaal wie ze is en diep in mijn hart hou ik nog steeds van haar, ondanks alles.

Maar één ding is zeker: zonder Fleur zat ik op dit moment zorgeloos beneden met mijn ouders en mijn zusje naar onze favoriete serie te kijken. Zonder Fleur was ik op dit moment niet doodsbang geweest.

Zonder Fleur was dit allemaal nooit gebeurd.

Ik kijk naar de gesloten deur van mijn kamer. De drang om alles aan mijn ouders te vertellen is er nog altijd.

Maar het risico is te groot.

De tekst op het briefje is duidelijk.

Praat met niemand of ze sterft.

EVA

Tien dagen eerder

‘Nou, vooruit. Halftwee dan. Maar alleen als je samen met Anna fietst. Beloof je dat?’

‘Ja, mam. Dat zeg ik net. Anna mag ook alleen tot zo laat als ze met mij mee terugfietst. Je luistert toch wel?’

Mijn moeder kijkt me streng aan en ik baal direct van mijn laatste opmerking. Even denk ik dat ze op het punt staat terug te komen van haar beslissing, maar dan verzacht haar uitdrukking. Ze knikt en zegt: ‘Sorry, je hebt gelijk. Dat heb je inderdaad gezegd. Maar ik ben nu eenmaal je moeder. Het is mijn taak om eeuwig en altijd bezorgd te zijn.’ Ze glimlacht en knijpt in mijn wang. ‘Wacht maar tot je later zelf kinderen hebt, dan zul je begrijpen wat ik bedoel.’

Wat kan er nou helemaal gebeuren? wil ik zeggen. Ik ben zeventien jaar en kan echt wel voor mezelf zorgen. Maar ik hou mijn mond. Eerlijk gezegd had ik niet op dat extra halfuurtje gerekend. ‘Bedankt, mam. Echt heel fijn dit.’

Mijn moeder knikt en roert verder in de pan met

pastasaus. Dan trekt ze een gezicht. ‘Verdorie, toch nog wat vergeten. Parmezaanse kaas. Wil jij die snel voor me halen bij de Aldi, lieverd?’

Hoewel ik geen zin heb, knik ik. ‘Sure, ik ga wel even.’

Onderweg naar de Aldi bel ik Anna. ‘Ik mag tot halftwee,’ zeg ik wanneer ze opneemt. ‘En jij?’

‘Ik ook,’ zegt Anna. ‘Cool.’

‘Heb je er een beetje zin in?’

‘Zeker weten, ik kan niet wachten. Xander vroeg me vanochtend of ik ook ging. Ik wist van de zenuwen niet waar ik moest kijken. Ik begin bijna te geloven dat je gelijk hebt en dat hij me echt leuk vindt.’

Ik rol met mijn ogen. Dat Xander Anna leuk vindt is voor de hele school honderd procent duidelijk. Zelfs Kims contactgestoorde broertje uit de tweede weet het. De enige die het nog niet beseft, is Anna zelf. Soms lijkt het wel of ze dertien is in plaats van zeventien. Maar haar naïviteit maakt haar ook lief. Anna is mijn beste vriendin. Ondanks het feit dat ze het superzwaar heeft, is ze nooit bot zoals Fleur, of theatraal zoals Kim. Als ik voor altijd naar een onbewoond eiland zou moeten verhuizen en ik mocht maar één van mijn vriendinnen meenemen, dan zou ik zonder aarzelen Anna kiezen.

‘Ik weet zeker dat Xander je leuk vindt, Anna. Hij kan je niet aankijken zonder rood te worden.’

Anna giechelt. ‘En jij?’ vraagt ze dan. ‘Heb jij nog iemand op het oog?’

Ik denk aan Mark, schud mijn hoofd en zeg: ‘Nee. Maar maak je geen zorgen. Ik vermaak me wel. Ik zie je morgen op school, oké?’

‘Oké. Heb je Engels al geleerd?’

‘Ja, ik ben klaar. Tot grote vreugde van mijn moeder. Nu kan ik boodschappen voor haar doen.’

‘Wees blij,’ zegt Anna. ‘Mijn vader eet bijna alleen maar *take-out* en mijn moeder denkt geloof ik dat ze alleen op alcohol kan functioneren.’

Ik slik. ‘Sorry. Ik wilde niet...’

Maar Anna begint te lachen en zegt: ‘Niet zo serieus, hè? Ik maak maar een grapje. Mijn vader heeft net een kookboek gekocht met eenpansgerechten en als ik ontbijt voor mijn moeder maak, eet ze het altijd op. Nou ja, bijna altijd. Eigenlijk gaat het dus hartstikke goed. En dat drinken van mijn moeder heeft ook voordelen. Volgens mij verstond ze me nauwelijks toen ik daarnet vroeg of ik om halftwee thuis mocht zijn, maar ze zei wel meteen ja. Mij hoor je dus niet klagen.’

Gelukkig is het niet druk bij de Aldi. Er staan maar drie mensen in de rij. Ik leg de Parmezaanse kaas op de boodschappenband en staar naar de bloemen achter de kassa terwijl ik denk aan Anna en haar thuissituatie. Sinds haar ouders vorig jaar zijn gescheiden is ze afwisselend bij haar vader en moeder, maar voor zover ik kan beoordelen zorgt ze meer voor hen dan andersom.

Ik weet dat ze niet overdrijft wat betreft het drankgebruik van haar moeder. De laatste keer dat ik bij haar sliep werd ik midden in de nacht wakker omdat ik moest plassen. Ik ging naar beneden en daar stond ze, Anna’s moeder, met een fles sterkedrank in haar hand te schreeuwen tegen een muur, alsof het een persoon was. ‘Het is allemaal jouw schuld,’ brulde ze. ‘Ontken het

maar niet.' Ik werd zo bang dat ik bijna weer terug naar boven ging, maar ik moest enorm nodig en kon niet anders dan doorlopen. Ik vreesde dat haar moeder me zou zien en ook tegen mij zou gaan schreeuwen, maar toen ik haar op nog geen meter afstand passeerde, merkte ze me niet eens op.

'Sorry,' zei Anna, toen ik terugkwam op haar kamer. 'Dit gebeurt soms.'

Ik stelde voor om samen de fles van haar moeder af te pakken, maar Anna gaf aan dat dat geen goed idee was. Ze had dat al eens gedaan, en toen was haar moeder in de auto gestapt om bij de avondwinkel een nieuwe te halen. Veertig minuten lang had Anna zichzelf in bed liggen vervloeken, ervan overtuigd dat ze ieder moment zou worden gebeld met het nieuws dat haar moeder zichzelf tegen een boom had doodgereden. Na die nacht besloot ze dat het veiliger is om haar moeder gewoon te laten drinken. Dan valt ze uiteindelijk vanzelf in slaap.

Ik kijk naar de boodschappen op de band. Nee, denk ik, dan is een moeder die af en toe iets herhaalt en een vader die weinig thuis is vanwege zijn werk een stuk beter. Mijn ouders zijn misschien niet perfect, maar ze houden van me en denken tenminste niet de hele tijd alleen maar aan zichzelf.

Onderweg naar huis kom ik Felix tegen. Felix is de buurtdakloze. Ik vind 'buurtdakloze' een beetje een rare naam, maar zo noemt mijn moeder hem. Voor mij is hij gewoon Felix. Mijn moeder heeft liever dat ik uit zijn buurt blijf, maar dat boeit me niet. Ik vind Felix aardig en er zijn al genoeg mensen die met een grote boog om hem heen lopen.

Felix zit op zijn vaste bankje bij de ingang van het park en glimlacht als hij me ziet.

‘Gaat het goed, meissie?’ zegt hij.

Ik kijk naar zijn bruine tanden en knik. ‘Ja hoor. En met jou?’

‘Ik mag niet klagen, meissie. Ik mag niet klagen.’ Hij gebaart naar het half opgegeten broodje kebab en het blikje cola op zijn schoot en knipoogt naar me.

Ik glimlach en hou mijn Parmezaanse kaas omhoog. ‘Wij gaan spaghetti eten.’

‘Gatver,’ zegt Felix. ‘Die kaas lust ik niet. Hij stinkt nog erger dan ik.’

Ik schiet in de lach. ‘Fijne avond, Felix.’

‘Jij ook, meissie. Jij ook.’

Zoals wel vaker wanneer ik Felix ben tegengekomen, denk ik de rest van de weg naar huis aan wat een rare plek de wereld is. Sommige mensen hebben alles en klagen de hele tijd. Anderen hebben niets en zijn altijd vrolijk.

‘Ik ben gewoon bang dat ik ineens mijn tekst niet meer weet,’ zegt Lisa. ‘Dat ik... Weet ik veel... Dat ik daar sta en gewoon, nou ja, alles kwijt ben.’

Mijn moeder schudt haar hoofd. ‘Dat gebeurt niet, schat. Je hebt zo hard geoefend. En zelfs als het gebeurt, dan is er vast wel iemand die je even helpt en je influistert wat je moet zeggen.’

Lisa lijkt niet overtuigd. Ik neem een hap van mijn spaghetti en kijk naar de bezorgde uitdrukking op het gezicht van mijn zusje. Soms kan ze super-irritant zijn, maar nu heb ik met haar te doen. Ze zit in groep 8 en over twee weken is de eindmusical. Ze heeft geen heel grote rol, maar ik kan me nog her-

inneren hoe zenuwachtig ik zelf was, jaren geleden.

‘Het komt vast goed,’ zeg ik. ‘Ik durf te wedden dat je de sterren van de hemel speelt en vervolgens wordt gevraagd voor de Nederlandse versie van *Stranger Things*.’

Lisa rolt met haar ogen. ‘Ja, vast,’ zegt ze. Maar ik zie een twinkeling in haar ogen en weet dat mijn opmerking haar heeft opgevrolijkt. Tijdens het halloweenfeest bij mijn oom en tante zijn we verkleed gegaan als Max en Eleven. We hebben alle seizoenen al gezien, maar kijken de serie nu opnieuw.

‘En jij, Eva?’ zegt mijn vader. ‘Heb je alles geregeld voor je schoolfeest morgen?’

Mijn moeder knikt. ‘Ze fietst samen met Anna naar huis.’

‘En met Kim en Fleur,’ zeg ik. ‘Tenminste: het eerste stuk.’

‘Fleur?’ Mijn vader fronst. ‘Die blijft toch altijd langer?’

‘Ik heb gezegd dat ze om halftwee thuis mag zijn,’ zegt mijn moeder. ‘Anna’s moeder vindt het ook goed.’

Even denk ik dat mijn vader zal protesteren, maar dan knikt hij en zegt: ‘Oké. Maar halftwee is ook echt halftwee, hè?’

‘Ja, pap,’ zeg ik, en ik doe mijn best zijn gemaakt strenge toon niet te imiteren. ‘Halftwee is echt halftwee.’

ANNA

Er is zo veel lawaai in de klas dat ik Fleur bijna niet kan verstaan. ‘Het is echt zo’n kutstreek,’ zegt ze. ‘Ik ben twee keer te laat gekomen in vier maanden. En allebei de keren niet meer dan tien minuten. Dat is toch geen reden om iemand te ontslaan?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, lijkt me ook niet. Was dat de enige reden die ze gaven? Dat je twee keer te laat bent gekomen?’

‘Dat, en nog een paar dingen,’ zegt Fleur. ‘Dat ik niet beleefd genoeg ben tegen de klanten en zo. Allemaal gelul.’ Ze kijkt me aan. ‘En ik weet wat je nu denkt: Weet je het zeker, Fleur? Heb je er niet misschien toch iets onbeleefds uit geflapt? Nee, Anna, echt niet. Ik ken mezelf natuurlijk ook wel een beetje en ik heb er vanaf het begin heel goed op gelet dat ik met twee woorden sprak en steeds keurig “Anders nog iets?” zei.’ Ze schiet in de lach. ‘Dat zinnetje ga ik trouwens niet missen – en de geur van ham-kaascroissants ook niet – maar verder baal ik enorm. Ik had dat geld echt nodig.’

Ik weet dat dat laatste wel meevalt, maar trek

toch een meelevend gezicht. ‘Heb je al iets anders?’

Fleur schudt haar hoofd. ‘Nee. En werken bij de bakker was echt relaxed. Volgens Birgit uit 4C hebben ze me ontslagen omdat mijn baas zijn nichtje aan een baantje wilde helpen.’ Ze snuift. ‘Tot overmaat van ramp moest ik gisteren met mijn ouders mee naar de verjaardag van mijn tante. Ik dacht echt dat ik gek werd. Het enige waar dat mens over praat is hoe haar ex haar leven heeft verziekt en mensen die terminaal zijn. Als ik langer dan tien minuten naar haar luister, krijg ik altijd spontaan zin om een duik van de Euromast te nemen. Godzijdank voelde mijn moeder zich niet lekker en gingen we vroeg naar huis.’

Ik schiet in de lach – Fleur kan erg grappig zijn als ze chagrijnig is – en zeg snel: ‘Sorry.’

‘Ja, lach er maar om,’ zegt Fleur, gespeeld beleefd. Vervolgens moet ze zelf ook lachen. Ze zegt nog iets, maar ik versta haar niet door al het lawaai in de klas. Ik weet dat iedereen gespannen is voor de repetitie Engels en kijk in de richting van de deur, waar Claire zoals gewoonlijk al haar vriendinnen om zich heen heeft verzameld en luidkeels staat te verkondigen dat ze niets heeft geleerd omdat ze *Temptation Island* wilde kijken en daarna de tijd is vergeten.

‘Dat wordt dus zéker een onvoldoende,’ zegt ze, terwijl ze melodramatisch een lok haar uit haar gezicht veegt.

Terwijl Claires vriendinnen haar moed inspreken, brengt Fleur twee vingers naar haar mond en doet net alsof ze moet kotsen. Iedereen weet dat Claire de grootste streber van de klas is en nog nooit lager dan een zeven voor een vak heeft gehaald.

‘Hoe dan ook,’ zegt Fleur. ‘Dat wordt dus zuinig doen vanavond op het feest. Ik heb nog maar zeventig euro en als ik dat straks allemaal opmaak, heb ik niets meer voor ons uitje naar Schoorl volgende week.’

Bij de gedachte aan volgende week voel ik een tinteling van opwinding in mijn onderbuik. Ik heb er heel veel zin in. Wekenlang hebben Eva, Fleur, Kim en ik bij onze ouders gezeurd, en uiteindelijk zijn ze akkoord gegaan: we mogen volgend weekend met zijn vieren in een vakantiebungalow in Schoorl doorbrengen, om te vieren dat het schooljaar erop zit. Als het een beetje meezit, gaan we alle vier over en zitten we volgend jaar in 6 vwo.

‘Wat sta je nou stom te grijnzen?’ zegt Fleur. ‘Dit is helemaal niet grappig.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik heb gewoon heel veel zin in dat weekend. En maak je geen zorgen over geld. We delen wel. Het huisje is betaald en we nemen gewoon spelletjes mee om ons te vermaken.’

‘Spelletjes?’ Fleur kijkt me aan. ‘Meen je dat nou serieus? No way, girl. Nu we het eindelijk voor elkaar hebben een weekend zonder onze ouders te zijn, gaan we zeker naar een of andere club. Geld of geen geld.’

Ik wil zeggen dat er volgens mij niet eens clubs zijn in Schoorl, maar ik hou mijn mond omdat Eva binnenkomt. Ze zwaait naar me, doet haar AirPods uit en ploft met haar boek Engels in de hand in haar stoel. Ik zwaai terug, maar Eva is al verdiept in de stof voor de repetitie. Ik zie hoe haar mond beweegt terwijl ze bezig is met woordjes stampen. Zelf voel ik niet de aandrang om ook nog even mijn boek erbij te pakken. Mijn moeder stopte gisteren na ze-

venen met drinken. Het was een goede avond en ik heb in alle rust kunnen leren.

Ook Kim loopt de klas in. Ze legt haar tas op haar stoel en komt op ons af, maar halverwege maakt ze plotseling rechtsomkeert en gaat op een drafje terug naar haar plek. Ik draai me om en zie waarom. Mevrouw Kurpershoek is er. Iedereen is als de dood voor haar. Snel ga ik zitten.

Ik pak mijn pen, kijk Fleur even aan en fluister: ‘Succes.’

‘Jij ook,’ fluistert Fleur terug. Ze glimlacht. ‘En denk erom, hè, als je spelletjes meeneemt, slaap je buiten.’

Voor Isabel en Gwendolyn

www.politienietbetreden.nl

www.elvinpost.com

© 2022 Elvin Post

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Trevillion Images

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6014 1 (e-book 978 90 261 6080 6)

NUR 284, 285